

สาธารณรัฐอินโดนีเซีย (Republic of Indonesia)

เมืองหลวง จาการ์ตา

ที่ตั้ง ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ในแนวเส้นศูนย์สูตร ระหว่างมหาสมุทรอินเดียทางทิศใต้กับมหาสมุทรแปซิฟิกทางทิศเหนือ ซึ่งทำให้อินโดนีเซียคุมเส้นทางการติดต่อระหว่างมหาสมุทรทั้งสองผ่านช่องแคบที่สำคัญ ได้แก่ มะละกา ชุนดา และลอมบ็อก

อาณาเขต พื้นที่ 1,904,569 ตร.กม. เป็นแผ่นดิน 1,811,569 ตร.กม. (ใหญ่ประมาณ 3.7 เท่าของไทย) เป็นพื้นที่ทะเล 93,000 ตร.กม. มีแนวเขตแดนทางบกยาว 2,958 กม. ติดกับมาเลเซีย (ด้านรัฐซาราวักและรัฐซาบาห์) ระยะทาง 1,881 กม. ทิมอร์เลสเต 253 กม. และปาปัวนิวกินี 824 กม. ชายฝั่งยาว 54,716 กม. ระยะทางจากตะวันออกสุด-ตะวันตกสุด 6,401 กม.

ภูมิประเทศ เป็นประเทศหมู่เกาะที่ใหญ่ที่สุดในโลก มี 17,480 เกาะ แต่มีผู้อยู่อาศัยประมาณ 6,000 เกาะ ประกอบด้วย 5 เกาะหลัก ได้แก่ กาลิมันตัน (539,460 ตร.กม.) สุมาตรา (473,606 ตร.กม.) ปาปัว (เป็นส่วนหนึ่ง

ของเกาะนิวกินีมีพื้นที่ 421,981 ตร.กม.) สุลาวี (189,216 ตร.กม.) และชวา (132,107 ตร.กม.) ที่เหลือเป็น หมู่เกาะขนาดเล็กประมาณ 30 หมู่เกาะ มีภูเขาไฟประมาณ 400 ลูก เป็นภูเขาไฟที่ยังมีพลัง 127 ลูก

ภูมิอากาศ ร้อนชื้นแบบศูนย์สูตร ความชื้นระหว่าง 70-90% มี 2 ฤดู : ฤดูร้อนระหว่าง พ.ค.-ต.ค. และ ฤดูฝนระหว่าง พ.ย.-เม.ย. อุณหภูมิชายฝั่งเฉลี่ย 28 องศาเซลเซียส ภาคพื้นดินภายในประเทศและภูเขาเฉลี่ย 26 องศาเซลเซียส และแถบภูเขาสูงเฉลี่ย 23 องศาเซลเซียส

ประชากร 280,221,344 คน (ต.ค.2565) มากเป็นอันดับที่ 4 ของโลก รองจากจีน อินเดีย และสหรัฐฯ คิดเป็น 3.51% ของประชากรโลก อัตราการเพิ่มขึ้น 0.79% อัตราส่วนประชากรจำแนกตามอายุ : อายุ 0-14 ปี 23.87% อายุ 15-64 ปี 68.31% อายุ 65 ปีขึ้นไป 7.82% อายุขัยเฉลี่ย 72.32 ปี ชาย 70.1 ปี หญิง 74.6 ปี ประชากร 55.81% อาศัยอยู่ในเขตเมือง อินโดนีเซียมีกลุ่มชาติพันธุ์ประมาณ 300 กลุ่ม เป็นชาวชวา 40.1% ชุนดา 15.5% มาเลย์ 3.7% บาดัก 3.6% มาดูรา 3% และชาติพันธุ์อื่น ๆ 34% ซึ่งรวมจีนด้วยประมาณ 2%

ศาสนา อิสลาม 87.2% คริสต์ 9.87% ฮินดู 1.69% พุทธ 0.72% ประชากรมุสลิมส่วนใหญ่เป็น มุสลิมสายกลาง เนื่องจากสังคมประกอบด้วยประชากรหลายศาสนา รัฐบาลอินโดนีเซียจึงกำหนดให้วันสำคัญ ของศาสนาอิสลาม คริสต์ ฮินดู พุทธ และตรุษจีนเป็นวันหยุดของชาติ

ภาษา ภาษาทางการ คือ ภาษาอินโดนีเซีย ส่วนภาษาต่างประเทศที่ใช้กันมากที่สุด คือ ภาษาอังกฤษ และอีกประมาณ 700 ภาษาที่เป็นภาษาท้องถิ่นหรือภาษาตามชาติพันธุ์ต่าง ๆ

การศึกษา อัตราการรู้หนังสือของประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป 95.7% การศึกษาขั้นพื้นฐาน (ระดับประถม และมัธยมต้น) 9 ปี เป็นการศึกษาภาคบังคับไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย โดยเริ่มตั้งแต่อายุ 6 ปี โรงเรียนสามารถใช้ ภาษาท้องถิ่นเป็นสื่อในการสอนเพื่อให้เกิดความเข้าใจเบื้องต้นได้หากมีความจำเป็น รวมทั้งการศึกษาด้าน ศาสนาที่นักเรียนนับถือโดยผู้สอนที่นับถือศาสนาเดียวกัน

การก่อตั้งประเทศ ที่ตั้งของอินโดนีเซียเป็นเส้นทางแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม การค้า และศาสนาที่สำคัญ ของภูมิภาค และเป็นที่ตั้งของหลายอาณาจักรทั้งฮินดู พุทธ และอิสลาม ก่อนตกเป็นเมืองขึ้นของโปรตุเกส สเปน เนเธอร์แลนด์ และสหราชอาณาจักรในยุคล่าอาณานิคม เนื่องจากอินโดนีเซียมีเครื่องเทศมากจึงถูก เรียกว่า “หมู่เกาะเครื่องเทศ” ญี่ปุ่นบุกยึดอินโดนีเซียในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ก่อนอินโดนีเซียตกเป็น ของเนเธอร์แลนด์อีกครั้ง การสถาปนาเป็นประเทศอินโดนีเซียเริ่มจากการต่อสู้แยกตัวเป็นเอกราชในนาม สาธารณรัฐอินโดนีเซีย ซึ่งเป็นการรวมตัวกันของรัฐที่เป็นอิสระในการปกครองตนเองจำนวน 15 รัฐ โดยประกาศ เอกราชเมื่อ 17 ส.ค.2488

วันชาติ 17 ส.ค.

การเมือง เป็นรัฐเดี่ยวในระบอบประชาธิปไตยแบบสาธารณรัฐ (เป็นประเทศประชาธิปไตยใหญ่เป็นอันดับ 3 ของโลก) แบ่งการปกครองเป็น 34 จังหวัด อุดมการณ์ทางการเมืองมีทั้งชาตินิยม และนิยมอิสลาม แต่อยู่บนหลักการปณิธานและหลักนิยมทางสังคม

ปณิธานเป็นอุดมการณ์และปรัชญาขั้นพื้นฐานของประเทศ 5 ประการ คือ 1) เชื่อในพระเจ้าองค์เดียว 2) เป็นมนุษย์ที่ยุติธรรมและมีอารยธรรม 3) เอกภาพของอินโดนีเซีย 4) ประชาธิปไตยอันเกิดจากปัญญาและความรู้ของผู้แทนบนความเห็นเป็นเอกฉันท์ และ 5) ความเป็นธรรมทางสังคมเพื่อประชาชนทุกคนของอินโดนีเซีย

หลักนิยมทางสังคม คือ 1) มุขาวะเราะฮ์ : การปรึกษาหารือกัน 2) โกตองโรยง : การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน 3) มุฟากัด : การยอมรับและปฏิบัติตามการตัดสินใจของที่ประชุม และ 4) ปิเนกาตุงกัลอิกา : เอกภาพในความหลากหลาย

ฝ่ายบริหาร : มีประธานาธิบดีเป็นประมุขและหัวหน้ารัฐบาล มาจากการเลือกตั้งโดยตรง (ครั้งแรกเมื่อปี 2547) วาระการดำรงตำแหน่ง 5 ปี ไม่เกิน 2 วาระ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมทางการเมืองและการกระจายอำนาจเพื่อให้จังหวัดต่าง ๆ สามารถบริหารตนเองได้ จึงมีการเลือกตั้งหัวหน้าฝ่ายบริหารและสภานิติบัญญัติในท้องถิ่นตั้งแต่ระดับจังหวัดลงมาถึงระดับอำเภอหรือเทศบาล

การเลือกตั้งประธานาธิบดีอินโดนีเซีย ผู้ลงสมัครจะต้องถูกเสนอชื่อจากพรรคการเมืองหรือกลุ่มพรรคการเมืองที่เป็นพันธมิตรต้องมี ส.ส.รวมกันไม่น้อยกว่า 20% (112 คน) จากจำนวน ส.ส.ทั้งหมด 560 คน หรือได้คะแนนเสียง (popular vote) ไม่น้อยกว่า 25% ของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง โดยพรรคการเมืองจะเสนอชื่อผู้ลงสมัครรับเลือกตั้งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีพร้อมกัน ในการเลือกตั้งทั้งคู่ต้องได้รับคะแนนเสียงข้างมากหรือ 50% ขึ้นไปในครั้งแรก แต่หากไม่มีคู่ใดได้คะแนนเสียงตามที่กำหนดให้ลงคะแนนเสียงใหม่ในรอบที่ 2

การเลือกตั้งประธานาธิบดีเมื่อ 17 เม.ย.2562 ประธานาธิบดีโจโก วิโดโดสังกัดพรรค Indonesian Democratic Party-Struggle (PDI-P) ชนะนายปราโบโว ซูเบียนโต ผู้นำฝ่ายค้านด้วยคะแนนเสียง 55.5% ต่อ 44.5% ทำให้นายโจโก วิโดโด เป็นประธานาธิบดีสมัยที่สอง และสาบานตนเข้ารับตำแหน่งเมื่อ 20 ต.ค.2562 การเลือกตั้งครั้งต่อไปกำหนดจัดในปี 2567

ฝ่ายนิติบัญญัติ : รัฐสภาหรือสภาที่ปรึกษาประชาชน (Majelis Permusyawaratan Rakyat-MPR) ประกอบด้วย ส.ส. (Dewan Perwakilan Rakyat-DPR) 560 คน มาจากการเลือกตั้งทั่วไป และสมาชิกของสภาผู้แทนจังหวัด (Dewan Perwakilan Daerah-DPD) 132 คน (เลือกตั้งจังหวัดละ 4 คน) MPR มีอำนาจหน้าที่ปรับปรุงแก้ไขกฎหมายและรัฐธรรมนูญ รวมทั้งพิจารณาถอดถอนประธานาธิบดีและ/หรือรองประธานาธิบดี

ฝ่ายตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ : เป็นองค์กรอิสระมีอำนาจหน้าที่ในการวินิจฉัยชี้ขาดการพิจารณาตรวจสอบกฎหมายที่ขัดแย้งกับรัฐธรรมนูญ ข้อขัดแย้งเกี่ยวกับหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจตามรัฐธรรมนูญ การยุบพรรคการเมือง ข้อขัดแย้งเกี่ยวกับผลการเลือกตั้งทั่วไป และวินิจฉัยชี้ขาดความเห็นของ DPR ที่ยื่นเสนอขอถอดถอนประธานาธิบดีหรือรองประธานาธิบดี

พรรคการเมือง : อินโดนีเซียมีพรรคการเมืองจำนวนมาก ที่สำคัญ ได้แก่ พรรค Indonesian Democratic Party-Struggle (PDI-P) พรรค Golkar พรรค Democratic Party (PD) และ พรรค Gerindra และยังมีพรรคการเมืองที่มีฐานมาจากกลุ่มอิสลาม หรือมีแนวทางนิยมอิสลามหลายพรรค เช่น พรรค National Mandate Party (PAN) พรรค National Awakening Party (PKB) พรรค Prosperous Justice Party (PKS) พรรค United Development Party (PPP)

การเลือกตั้ง ส.ส. เมื่อ 17 เม.ย.2562 มีพรรคการเมืองที่มีที่นั่งใน DPR 10 พรรค โดย พรรค PDI-P ของนางเมกาวตี ซูการ์โนบุตรี อดีตประธานาธิบดี (ระหว่างปี 2544-2547) มีมากที่สุด 128 ที่นั่ง รองลงมา คือ พรรค Golkar 85 ที่นั่ง พรรค Gerindra 78 ที่นั่ง พรรค Nasdem 59 ที่นั่ง พรรค PKB 58 ที่นั่ง พรรค PD 54 ที่นั่ง พรรค PKS 50 ที่นั่ง พรรค PAN 44 ที่นั่ง พรรค PPP 19 ที่นั่ง

เศรษฐกิจ ระบบเศรษฐกิจเสรีที่ใช้กลไกตลาด มีขนาดเศรษฐกิจที่ใหญ่ที่สุดในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กลไกขับเคลื่อนมาจากการบริโภคภายในประเทศ เนื่องจากมีประชากรจำนวนมาก ปัจจุบันเริ่มให้ความสำคัญกับการลงทุนจากต่างประเทศและการส่งออก

ช่วงปี 2551-2555 เศรษฐกิจอินโดนีเซียเติบโตอย่างต่อเนื่องไม่ต่ำกว่า 6% (ยกเว้นปี 2552 ซึ่งขยายตัวเพียง 4.6% เนื่องจากได้รับผลกระทบจากวิกฤตเศรษฐกิจโลก) ระหว่างปี 2556-2562 การขยายตัวทางเศรษฐกิจลดลงเหลืออยู่ที่ประมาณ 5% เนื่องจากการบริโภคภายในซึ่งเป็นปัจจัยขับเคลื่อนเศรษฐกิจหลักของประเทศยังไม่ฟื้นตัว ประกอบกับสินค้าโภคภัณฑ์ เช่น สินแร่และปาล์มน้ำมัน ซึ่งเป็นสินค้าส่งออกหลักของอินโดนีเซียมีราคาตกต่ำ ปี 2563 อินโดนีเซียได้รับผลกระทบจากการแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ทำให้ภาคการส่งออก การลงทุน การท่องเที่ยว และการบริโภคภายใน ซึ่งเป็นที่มาของการเติบโตทางเศรษฐกิจชะลอตัว ทำให้รัฐบาลอินโดนีเซียประเมินว่าเศรษฐกิจของประเทศปี 2563 จะหดตัวระหว่าง 0.6 -1.7% ซึ่งเป็นการหดตัวครั้งแรกตั้งแต่ปี 2541

นโยบายเศรษฐกิจที่สำคัญ แผนแม่บทพัฒนาเศรษฐกิจอินโดนีเซียปี 2554-2568 (Master Plan for Acceleration and Expansion of Indonesia Economic Development 2011-2025 หรือ MP3EI) มีหลักการสำคัญ คือ เร่งรัดและขยายการพัฒนาเศรษฐกิจของอินโดนีเซียให้มีขนาดใหญ่ติดอันดับ 1 ใน 10 ของโลกภายในปี 2568 และตั้งเป้าให้ประชากรมีรายได้ต่อหัวประมาณ 14,250-15,000 ดอลลาร์สหรัฐ GDP มีมูลค่า 4.0-4.5 ล้านล้านดอลลาร์สหรัฐ และอัตราเงินเฟ้อลดลงเหลือ 3% ภายในปี 2568

ในระยะต่อไป อินโดนีเซียมีแผนพัฒนาอุตสาหกรรมที่สำคัญของประเทศ ได้แก่ เหล็ก อาหาร และเครื่องดื่ม สิ่งทอ อุปกรณ์การขนส่ง พาณิชยนาวี นิกเกิล ทองแดง บอกไซต์ ปาล์มน้ำมัน ยางพารา สินค้าเกษตร ท่องเที่ยว เทคโนโลยีสารสนเทศ ถ่านหิน น้ำมันและก๊าซธรรมชาติ ปศุสัตว์ ป่าไม้ โกโก้ ประมง และอาวุธ ยุทธโธปกรณ์ และจะพัฒนาเขตเศรษฐกิจที่มีศักยภาพ 6 เขตเศรษฐกิจ คือ 1) เขตเศรษฐกิจสุมาตรา จะพัฒนาเป็นศูนย์กลางการผลิตและแปรรูปทรัพยากรธรรมชาติ และเป็นแหล่งสำรองพลังงานของชาติ 2) เขตเศรษฐกิจชวาจะพัฒนาเป็นศูนย์กลางขับเคลื่อนอุตสาหกรรมและการบริการของประเทศ 3) เขตเศรษฐกิจกาลิมันตัน จะพัฒนาเป็นศูนย์กลางการผลิตและแปรรูปด้านเหมืองแร่ และเป็นแหล่งพลังงานของประเทศ

- 4) เขตเศรษฐกิจสุลาเวสีจะพัฒนาเป็นศูนย์กลางการผลิตและแปรรูปด้านการเกษตรของประเทศ
- 5) เขตเศรษฐกิจบาห์ลี-นูซาเต็งการาจะพัฒนาเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวและผลิตอาหารของประเทศ และ
- 6) เขตเศรษฐกิจปาปัว-หมู่เกาะโมลุกกะจะพัฒนาเป็นศูนย์กลาง

สกุลเงิน ตัวย่อสกุลเงิน : รูเปียะห์ (Rupiah-IDR)

อัตราแลกเปลี่ยนต่อดอลลาร์สหรัฐ : 15,608.5 รูเปียะห์ต่อ 1 ดอลลาร์สหรัฐ (ต.ค.2565)

อัตราแลกเปลี่ยนต่อบาท : 410.21 รูเปียะห์ต่อ 1 บาท (ต.ค.2565)

ดัชนีเศรษฐกิจสำคัญ

ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GDP) : 1,186,092.99 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ปี 2564)

อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจ : 3.69% (ปี 2564)

รายได้เฉลี่ยต่อหัวต่อปี : 3,912 ดอลลาร์สหรัฐ (ปี 2563)

แรงงาน : 139.16 ล้านคน (ปี 2564)

อัตราการว่างงาน : 4.41% (ปี 2564)

อัตราเงินเฟ้อ : 1.56% (ปี 2564)

ผลผลิตทางการเกษตร : น้ำมันปาล์ม ข้าว ข้าวโพด อ้อย มะพร้าว มันสำปะหลัง ถั่วเหลือง ไข่ สัตว์ปีก ยางพารา

ผลผลิตอุตสาหกรรม : ปิโตรเลียมและก๊าซธรรมชาติ สิ่งทอ ยานยนต์ เครื่องใช้ไฟฟ้า เครื่องนุ่งห่ม รองเท้า เหมืองแร่ ซีเมนต์ เครื่องมือและเครื่องใช้ทางการแพทย์ หัตถกรรม ปุ๋ยเคมี ไม้อัด ยางพารา อาหารแปรรูป เครื่องประดับ และการท่องเที่ยว

ดุลการค้าระหว่างประเทศ : เกินดุล 18,620 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

มูลค่าการส่งออก : 178,260 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ปี 2563)

สินค้าส่งออก : ถ่านหิน น้ำมันปาล์ม ก๊าซธรรมชาติ รถยนต์ ทอง

คู่ค้าส่งออกที่สำคัญ : จีน สหรัฐฯ ญี่ปุ่น สิงคโปร์ อินเดีย มาเลเซีย

มูลค่าการนำเข้า : 159,640 ล้านดอลลาร์สหรัฐ (ปี 2563)

สินค้านำเข้า : ปิโตรเลียมกลั่น ปิโตรเลียมดิบ ชิ้นส่วนยานยนต์ โทรศัพท์ ก๊าซธรรมชาติ

คู่ค้านำเข้าที่สำคัญ : จีน สิงคโปร์ ญี่ปุ่น ไทย สหรัฐฯ เกาหลีใต้ มาเลเซีย

คู่ค้าสำคัญ : จีน สหรัฐฯ ญี่ปุ่น อินเดีย สิงคโปร์

ทรัพยากรธรรมชาติ : ถ่านหิน ก๊าซธรรมชาติ น้ำมัน ทอง ทองแดง สังกะสี นิกเกิล ป่าไม้

การทหาร กองทัพแห่งชาติอินโดนีเซีย (Tentara Nasional Indonesia-TNI) ถูกจัดอันดับให้เป็นกองทัพที่มีแสนยานุภาพอันดับหนึ่งของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้โดย Global firepower เป้าหมายทางการทหารอินโดนีเซียคือการปรับปรุงกองทัพให้ทันสมัย และคงกำลังพลเท่าที่จำเป็น (Minimum Essential Force-MEF) ภายในปี 2567 ส่วนงบประมาณการป้องกันประเทศปี 2565 อยู่ที่ 9,300 ล้าน

ดอลลาร์สหรัฐ (ลดลง 2% จากปี 2564 เนื่องจากข้อจำกัดทางเศรษฐกิจที่เป็นผลจากการแพร่ระบาดของโรค COVID-19)

อินโดนีเซียจัดตั้งรัฐวิสาหกิจขึ้นใหม่ในชื่อ Defense Industry Indonesia หรือ Defend ID เมื่อ เม.ย.2565 รับผิดชอบด้านการพัฒนาระบบอาวุธและผลิตยุทโธปกรณ์ด้วยตนเองโดยตรง ซึ่งเป็นการรองรับนโยบายลดการพึ่งพาต่างชาติในการจัดหาอาวุธและยุทโธปกรณ์ ทั้งนี้ Defend ID มีหน้าที่กำกับดูแลรัฐวิสาหกิจที่ผลิตอาวุธและอุตสาหกรรมทางทหาร ในภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง 4 แห่ง ได้แก่ ผู้ต่อเรือ PAL Indonesia ผู้ผลิตเครื่องบิน Dirgantara Indonesia ผู้ผลิตวัตถุดิบ Dahana และผู้ผลิตรถถังและอาวุธ Pindad

กำลังพลรวม : 782,970 นาย แบ่งเป็น ทบ. 300,400 นาย ทร. 65,000 นาย ทอ. 30,100 นาย และ ตร. 387,470 นาย กำลังสำรอง 400,000 นาย

ยุทโธปกรณ์สำคัญ : รถถัง 453 คัน รถรบทหารราบ 64 คัน ยานลำเลียงหุ้มเกราะ 834 คัน ปืนใหญ่อัตตาจร 74 กระบอก ปืนใหญ่ลากจูง 356 กระบอก ปืน ค. 875 กระบอก ปืนไร้แรงสะท้อนถอยหลัง 135 กระบอก ปืนใหญ่ต่อสู้อากาศยาน 415 กระบอก ขีปนาวุธพื้นสู่อากาศ 93 ชุดยิง เรือดำน้ำชั้น Cakra 2 ลำ ชั้น Nagapasa 2 ลำ เรือฟรีเกต 11 ลำ เรือคอร์เวต 20 ลำ เรือตรวจการณ์ชายฝั่ง 116 ลำ เรือยกพลขึ้นบก 30 ลำ เครื่องบินขับไล่ 41 เครื่อง เครื่องบินโจมตี 65 เครื่อง เครื่องบินลำเลียง 62 เครื่อง เครื่องบินลาดตระเวน 4 เครื่อง เครื่องบินฝึก 104 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์ 192 เครื่อง เฮลิคอปเตอร์โจมตี 14 เครื่อง

ปัญหาด้านความมั่นคง

การก่อการร้ายยังเป็นภัยคุกคามสำคัญของอินโดนีเซีย เพราะแม้ว่ากลุ่ม Islamic State (IS) จะอ่อนแอลง แต่กลุ่ม Jemaah Islamiyah (JI) กำลังฟื้นตัวและจะเป็นภัยคุกคามในระยะยาว เป้าหมายการก่อการร้ายมุ่งที่เจ้าหน้าที่รัฐและชนต่างศาสนา ส่วนกลุ่มที่ควรเฝ้าระวัง ได้แก่ กลุ่มลงมือโดยอิสระ กลุ่มผู้เดินทางกลับมาตุภูมิ (Returnees) ผู้ปฏิบัติการโดยลำพัง (Lone Wolf) และการก่อการร้ายโดยสตรี

ปัญหาการขยายตัวของกลุ่มมุสลิมอนุรักษนิยมยังคงมีอยู่ โดยใช้วิธีโฆษณาชวนเชื่อผ่านช่องทางการสื่อสารต่าง ๆ เพื่อเรียกร้องให้ประชาชนสนับสนุนการเคลื่อนไหว ซึ่งนำไปสู่ปัญหาความขัดแย้งภายในกลุ่มมุสลิมด้วยกันเอง เช่น กลุ่มอะห์มะดีเยฮ์ (ไม่ยอมรับว่ามุฮัมมัดเป็นศาสนทูตคนสุดท้าย) มุสลิมชีอะฮ์ และกับชนต่างศาสนา อาทิ ชาวจีนและชาวคริสต์

สมาชิกองค์การระหว่างประเทศ อินโดนีเซียเป็นสมาชิกองค์การระหว่างประเทศที่สำคัญหลายองค์กรและพยายามแสดงบทบาทอย่างแข็งขันโดยเฉพาะใน UN, ASEAN, G-20 (เป็นเพียงประเทศเดียวในอาเซียนที่เป็นสมาชิก) APEC, ASEM, D-8, OIC, NAM (เป็นหนึ่งในประเทศที่ริเริ่มก่อตั้ง) และ NAASP (ก่อตั้งเมื่อปี 2548 ที่จาการ์ตา)

การขนส่งและโทรคมนาคม เครือข่ายถนนระยะทาง 950,974 กม. ทางรถไฟยาว 6,155 กม. ท่าอากาศยาน 673 แห่ง ท่าอากาศยานนานาชาติที่สำคัญ ได้แก่ ซูการ์โน-ฮัตตา จ.บันเต็น จูอันดา จ.ชวาตะวันออก

และจูลาห์ไร หรือเดนปาซาร์ จ.บาหลี ท่าเรือ 154 แห่ง เป็นท่าเรือน้ำลึก 137 แห่ง โทรศัพท์พื้นฐานจำนวน 9.4 ล้านเลขหมาย มีผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ 167.3 ล้านคน เครือข่ายโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่มีใช้ ได้แก่ GSM 900/1800, CDMA 2000, 3G CDMA, 3G/WCDMA, 3G 9300, และ 4G LTE WiMAX รหัสอินเทอร์เน็ต .id มีผู้ใช้อินเทอร์เน็ต 175.4 ล้านคน (ปี 2563) 44.16% ของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตใช้ผ่านโทรศัพท์เคลื่อนที่ อินโดนีเซียมีผู้ใช้สื่อสังคมออนไลน์มากถึง 160 ล้านคน ซึ่งมากเป็นอันดับต้น ๆ ของโลก สื่อสังคมออนไลน์ที่นิยมใช้ ได้แก่ ยูทูบ เฟซบุ๊ก วอตส์แอปป์ อินสตราแกรม และทวิตเตอร์

การเดินทาง มีเที่ยวบินของสายการบินการูตา ซึ่งเป็นสายการบินแห่งชาติของอินโดนีเซีย มายังท่าอากาศยานสุวรรณภูมิทุกวันโดยใช้เวลาเดินทาง 3 ชม. 30 นาที และมีเที่ยวบินของสายการบินไทยไปจากกรุงเทพฯ และเมืองเดนปาซาร์ (เกาะบาหลี) ทุกวันใช้เวลาเดินทาง 3 ชม. 35 นาที และ 4 ชม. 25 นาทีตามลำดับ เวลาของจากการตากับเวลารุงเทพฯ แต่เวลาของ จ.บาหลีและ จ.ปาปัว เร็วกว่ากรุงเทพฯ 1 และ 2 ชม. ตามลำดับ นักท่องเที่ยวไทยเดินทางเข้าอินโดนีเซียโดยไม่ต้องขอรับการตรวจลงตราหนังสือเดินทาง เว็บไซต์การท่องเที่ยวของอินโดนีเซีย www.indonesia.travel/en

สถานการณ์สำคัญที่น่าติดตาม :

1) การฟื้นฟูเศรษฐกิจที่ได้รับผลกระทบจากมาตรการควบคุมการแพร่ระบาดของโรค COVID-19 ที่เข้มงวด โดยอินโดนีเซียมีผู้ติดเชื้อและเสียชีวิตสะสมมากที่สุดในอาเซียน ซึ่งส่งผลกระทบกับชนชั้นล่างที่เป็นผู้ใช้แรงงาน ทำให้ชาวอินโดนีเซียตกงานกว่า 2 ล้านคน และมีประชาชนกลับเข้าสู่เส้นความยากจนประมาณ 4.9 ล้านคน

2) อินโดนีเซียจะเป็นประธานอาเซียนในปี 2566 ต่อจากกัมพูชา โดยอินโดนีเซียน่าจะให้ความสำคัญต่อการแก้ไขปัญหาเมียนมาให้เป็นรูปธรรมมากขึ้น การส่งเสริมความสามารถของภาคสาธารณสุขในการฟื้นตัวจากภาวะวิกฤต (resilience) และการพัฒนาระบบสาธารณสุขโลก รวมถึงการผลักดันติมอร์-เลสเตเข้าเป็นสมาชิกอาเซียน อย่างไรก็ตาม อินโดนีเซียพร้อมปรับเปลี่ยนวาระการประชุมให้สอดคล้องกับสถานการณ์โลก เพื่อส่งเสริมบทบาทของอินโดนีเซียในเวทีระหว่างประเทศ และการมีบทบาทนำในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

3) การจัดระเบียบความสัมพันธ์กับสหรัฐฯ และจีน เนื่องจากอินโดนีเซียยังคงต้องพึ่งพาเงินที่เป็นแหล่งที่มาของเงินลงทุน และการส่งออก เพื่อผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ แต่ก็ไม่ไว้วางใจเงินที่มีท่าทีเชิงรุกในทะเลจีนใต้ซึ่งกระทบกับสิทธิอธิปไตยเหนือทรัพยากรในเขตเศรษฐกิจจำเพาะรอบหมู่เกาะนาตูนา ทำให้อินโดนีเซียต้องกระชับความสัมพันธ์กับสหรัฐฯ เพื่อถ่วงดุลจีนและรักษาความมั่นคงทางทะเล นอกจากนี้ อินโดนีเซียยังพยายามแสวงหาความร่วมมือที่หลากหลายกับประเทศอื่น อาทิ เกาหลีใต้ อินเดีย ออสเตรเลีย รัสเซีย ญี่ปุ่น ตุรกี ชาติในแอฟริกา เพื่อผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ และความมั่นคง เพื่อกระจายความเสี่ยงในการพึ่งพาประเทศใดประเทศหนึ่งมากเกินไป

ความสัมพันธ์ไทย-อินโดนีเซีย

ไทยและอินโดนีเซียมีความสัมพันธ์ที่ดีมานาน ตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ส่วนการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตมีขึ้นเมื่อ 7 มี.ค.2493 โดยมีความร่วมมือที่ดีต่อกันทุกด้าน อินโดนีเซียแสดงท่าทีต้องการช่วยไทยแก้ไขปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ ขณะที่ไทยต้องการเรียนรู้ประสบการณ์การจัดการปัญหาขบวนการแบ่งแยกดินแดน และความร่วมมือต่อต้านการก่อการร้ายจากอินโดนีเซีย ตลอดจนต้องการให้อินโดนีเซียช่วยสร้างความเข้าใจกับโลกมุสลิมเกี่ยวกับปัญหาจังหวัดชายแดนภาคใต้ นอกจากนี้ อินโดนีเซียในฐานะประธานอาเซียนเมื่อปี 2554 ยังมีบทบาทช่วยแก้ไขปัญหาพิพาทเขตแดนไทย-กัมพูชา บริเวณปราสาทพระวิหาร

ความสัมพันธ์ด้านเศรษฐกิจไทย-อินโดนีเซียได้รับการส่งเสริมภายใต้กรอบของอาเซียนและภายใต้กรอบ IMT-GT มีการทำความตกลง ความร่วมมือ สนธิสัญญา และ MoU ด้านต่าง ๆ มากกว่า 14 ฉบับ โดยการค้าไทย-อินโดนีเซีย ห้วง ม.ค.-ส.ค.2564 มีมูลค่า 11,226.66 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้น 21.05% เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อนหน้า โดยไทยส่งออกไปยังอินโดนีเซียเป็นมูลค่า 5,697.72 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้น 1.12% เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อนหน้า ขณะที่ไทยนำเข้าสินค้าจากอินโดนีเซียเป็นมูลค่า 5,528.94 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้น 51.64% เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปีก่อนหน้า ซึ่งไทยได้ดุลการค้า 168.78 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

สินค้าที่ไทยส่งออกไปยังอินโดนีเซีย 5 อันดับแรก ได้แก่ 1) เครื่องจักร เครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์ หม้อไอน้ำ 2) พลาสติก 3) รถยนต์ อุปกรณ์และส่วนประกอบ 4) อุปกรณ์ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ และ 5) น้ำตาลทรายและขนมหวาน สินค้าที่ไทยนำเข้าจากอินโดนีเซีย 5 อันดับแรก ได้แก่ 1) แร่เชื้อเพลิง น้ำมัน และผลิตภัณฑ์จากการกลั่น 2) ส่วนประกอบและอุปกรณ์ยานยนต์ 3) เครื่องจักร เครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์ หม้อไอน้ำ 4) อุปกรณ์ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ และ 5) ทองแดง

ข้อตกลงที่สำคัญ : สนธิสัญญาทางไมตรี (3 มี.ค.2497) ความตกลงว่าด้วยการแบ่งเขตไหล่ทวีปในตอนเหนือของช่องแคบมะละกาและในทะเลอันดามัน (17 ธ.ค.2514) สนธิสัญญาว่าด้วยการส่งผู้ร้ายข้ามแดน (9 มี.ย.2519) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านการศาล (8 มี.ค.2521) ความตกลงว่าด้วยการยกเว้นการเก็บภาษีซ้อน (25 มี.ค.2524) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือด้านป่าไม้ (27 พ.ค.2527) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านถ่านหิน (12 ม.ค.2533) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านวิทยาศาสตร์ การวิจัย และเทคโนโลยี (20 พ.ค.2533) ความตกลงว่าด้วยความร่วมมือทางเศรษฐกิจและวิชาการ การจัดตั้งคณะกรรมการร่วม (18 ม.ค.2535) ความตกลงว่าด้วยการส่งเสริมและคุ้มครองการลงทุน (17 ก.พ.2541) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านการท่องเที่ยว (23 พ.ค.2546) ความตกลงด้านวัฒนธรรม (17 ม.ค.2545) บันทึกความเข้าใจเพื่อการจัดตั้งสภาธุรกิจไทย-อินโดนีเซีย (27 พ.ค.2546) ความตกลงว่าด้วยการบริการทางอากาศ (8 มี.ค.2510 และปรับปรุงแก้ไขปี 2547) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านการลงทุน (21 ก.ค.2547) บันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านการเกษตร (16 ธ.ค.2548) ความตกลงทางการค้า (Trade Agreement) (16 พ.ย.2554) ข้อตกลงว่าด้วยการแก้ไขบันทึกความเข้าใจว่าด้วยการซื้อขายข้าวระหว่างรัฐบาลไทยกับรัฐบาลอินโดนีเซีย (16 พ.ย.2554) ข้อตกลงการจัดทำบันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านประมง (ต.ค.2556)

ไทยและอินโดนีเซียยังมีความสัมพันธ์ด้านวัฒนธรรมที่ใกล้ชิด มีการจัดทำความตกลงด้านสังคมและวัฒนธรรม และมีการดำเนินกิจกรรมส่งเสริมความร่วมมือทางวัฒนธรรมระหว่างกันอย่างเป็นรูปธรรมและสม่ำเสมอ อาทิ การอัญเชิญผ้าพระกฐินพระราชทานไปทอดถวายยังวัดไทยในอินโดนีเซีย และการสถาปนาความสัมพันธ์บ้านพี่เมืองน้องระหว่างกัน

นายโจโก วิโดโด
(Joko Widodo)

ตำแหน่ง	ประธานาธิบดีอินโดนีเซีย (เข้ารับตำแหน่งเมื่อ 20 ต.ค.2557)
เกิด	21 มิ.ย.2504 (อายุ 62 ปี/ปี 2566) ที่สุราการ์ตา จังหวัดชวากลาง
ศาสนา	อิสลาม
สถานภาพ	สมรสกับนางอิเรเยนา วิโดโด มีบุตร 3 คน
การศึกษา	ปริญญาตรี สาขานวนศาสตร์ มหาวิทยาลัย Gadjah Mada เมืองยอกยาคาร์ตา
ประวัติการทำงาน	ปี 2528-2531 - พนักงานบริษัททำไม้ ใน จ.อาเจฮ์ 2531-2548 - ธุรกิจส่งออกเฟอร์นิเจอร์ไม้ของตนเองในเมืองสุราการ์ตา
ประวัติทางการเมือง	ปี 2548-2555 - นายกเทศมนตรีเมืองสุราการ์ตา ปี 2555-2557 - ผู้ว่าการกรุงจาการ์ตา 20 ต.ค.2557 - ประธานาธิบดีสมัยแรก (คนที่ 7 ของอินโดนีเซีย) 20 ต.ค.2562 - ประธานาธิบดีสมัยที่ 2

ข้อมูลน่าสนใจ

- เป็นบุคคลที่ประชาชนให้การยอมรับ โดยมีภาพลักษณ์ผสมผสานระหว่างความเป็นนักวิชาการ (Technocrat) และประชานิยม (Populist) ติดดิน เรียบง่าย และเข้าถึงกลุ่มคนรากหญ้า
- ชื่นชอบดนตรีแนวร็อก โดยเป็นเจ้าของกีตาร์เบสที่มีลายเซ็นของ Robert Trujillo แห่งวงเฮฟวี่เมทัลที่โด่งดังอย่าง Metallica
- เมื่อ มิ.ย.2556 มีภาพยนตร์ชีวประวัติซึ่งเล่าเรื่องชีวิตในวัยเด็กของประธานาธิบดีโด้โด เรื่อง Jokowi ออกฉาย อย่างไรก็ดี ประธานาธิบดีโด้โดระบุว่า ตนเองมีชีวิตเรียบง่าย ไม่คู่ควรที่จะถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์

คณะรัฐมนตรีอินโดนีเซีย

ประธานาธิบดี	Joko Widodo
รองประธานาธิบดี	Ma'ruf Amin
รมว.ประสานงานด้านการเมือง กฎหมาย และความมั่นคง	Mahfud MD
รมว.ประสานงานด้านเศรษฐกิจ	Airlangga Hartarto
รมว.ประสานงานด้านกิจการทางทะเลและการลงทุน	Luhut Binsar Panjaitan
รมว.ประสานงานด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และวัฒนธรรม	Muhadjir Effendy
เลขาธิการแห่งรัฐ	Pratikno
รมว.กระทรวงมหาดไทย	Tito Karnavian
รมว.กระทรวงการต่างประเทศ	Retno Marsudi
รมว.กระทรวงกลาโหม	Prabowo Subianto
รมว.กระทรวงยุติธรรมและสิทธิมนุษยชน	Yasonna Hamonangan Laoly
รมว.กระทรวงการคลัง	Sri Mulyani Indrawati
รมว.กระทรวงพลังงานและทรัพยากรแร่ธาตุ	Arifin Tasrif
รมว.กระทรวงอุตสาหกรรม	Agus Gumiwang Kartasasmita
รมว.กระทรวงพาณิชย์	Zulkifli Hasan
รมว.กระทรวงเกษตร	Syahrul Yasin Limpo
รมว.กระทรวงสิ่งแวดล้อมและป่าไม้	Siti Nurbaya Bakar
รมว.กระทรวงคมนาคม	Budi Karya Sumadi
รมว.กระทรวงกิจการทะเลและประมง	Sakti Wahyu Trenggono
รมว.กระทรวงแรงงาน	Ida Fauziah
รมว.กระทรวงโยธาธิการและการเคหะ	Basuki Hadimuljono
รมว.กระทรวงสาธารณสุข	Budi Gunadi Sadikin
รมว.กระทรวงศึกษาธิการ วัฒนธรรม วิจัย และเทคโนโลยี	Nadiem Makarim
รมว.กระทรวงกิจการเกษตรกรรมและการวางแผนที่ดิน	Hadi Tjahjanto
รมว.กระทรวงกิจการสังคม	Tri Rismaharini
รมว.กระทรวงกิจการศาสนา	Yaqut Cholil Qoumas
รมว.กระทรวงคมนาคมและเทคโนโลยีสารสนเทศ	Johny G. Plate
รมว.กระทรวงการวิจัยและเทคโนโลยี	Bambang Brodjonegoro
รมว.กระทรวงสหกรณ์และวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	Teten Masduki
รมว.กระทรวงส่งเสริมสตรีและคุ้มครองเด็ก	I Gusti Ayu Bintang Darmawati
รมว.กระทรวงการปฏิรูปการบริหารและระบบราชการ	Abdullah Azwar Anas

รมว.กระทรวงการเร่งรัดพัฒนาพื้นที่ลุ่มน้ำและการย้ายถิ่นฐาน	Abdul Halim Iskandar
รมว.กระทรวงการวางแผนพัฒนาชาติ	Suharso Monoarfa
รมว.กระทรวงรัฐวิสาหกิจ	Erick Thohir
รมว.กระทรวงการท่องเที่ยวและเศรษฐกิจสร้างสรรค์	Sandiaga Uno
รมว.กระทรวงกิจการเยาวชนและการกีฬา	Zainudin Amali
รมว.กระทรวงการลงทุน	Bahlil Lahadalia
เลขาธิการคณะรัฐมนตรี	Pramono Anung

(ต.ค.2565)

